

γλωσσα, βρωμόγραια, βρωμογυναίκα ή βρωμογύναικο, βρωμοδουλειά, βρωμοκόριτσο, βρωμόλογο, βρωμόπαιδο, βρωμοτράγουδο κττ. Συνών. παλαιο - 5) Τὸν δυσάρεστον, ὀχληρόν, ὄλον: βρωμοαέρας, βρωμόκαιρος, βρωμοκαλόκαιρος, βρωμοβορσάς, βρωμόκρυνο, βρωμονοττάς κττ. 6) Δείνωσιν τῆς σημασίας τοῦ δευτέρου συνθετικοῦ, ὄλον: βρωμόξυλο (δυνατὸ ξύλο, ἰσχυρὸς δαρμὸς) κοιν. βρωμόκουτος (πολὺ κουτὸς) Κύπρ. βρωμόκουτσος (πολὺ κουτὸς) αὐτόθ. βρωμότελ-λος (πολὺ μαρὸς) αὐτόθ. κττ.

βρωμοάλογο, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμοαφροξυλῆς, ἰδ. βρωμο - 1.

βρωμόβαρκα, ἰδ. βρωμο - 3

βρωμοβασιλικὸς ὁ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωμα (ή) καὶ βασιλικός.

Ὁ ἄγιος βασιλικός.

βρωμοβάτραχος, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμοβιολέττα, ἰδ. βρωμο - 1.

βρωμοβοτάνι τό, (Ἑστία 12, 523).

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωμα (ή) καὶ βοτάνι.

Χόρτον εὐτελές: Ἄσμ.

Σωπάτε, βρωμολούλουδα κ' ἐσεῖς βρωμοβοτάνια.

βρωμοβότανο τό, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωμα (ή) καὶ βότανο. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 220.

Τὸ φυτὸν στρύχνος ὁ μέλας (*solanum nigrum*) τῆς τάξεως τῶν στρυχνοειδῶν (*solanaceae*). Συνών. ἀγριο-ντομάτα, ἀγριοντοματῆς, ἀμπελουρίδα 2, βρωμοῦσα, βρωμόχορτο, μαυρόχορτο. [* *]

βρωμοβύζα ἐπίθ. θηλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωμα (ή) καὶ βυζί.

Ἡ ἔχουσα ρυπαρὰ τὰ στήθη ἐκ τοῦ γάλακτος ποῦ θηλάζει, ἐπὶ γυναικὸς ὑβριστικῶς.

βρωμοβυζάκι τό, ἀμάρτ. βρωμοζάκι Κέρκ. Κεφαλλ. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. βρωμονσάκι ΠΓεννάδ. 1035.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωμα (ή) καὶ βυζάκι. Οἱ ἄνευ τοῦ βυ τύποι καθ' ἀπλολογίαν. Τὸ βρωμονσάκι ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ βρωμοῦσα, ὁ ἰδ.

1) Τὸ φυτὸν χοιράδιον τὸ ξενικὸν (*scrofularia peregrina*) τῆς τάξεως τῶν γρομφαδιωδῶν (*scrofulariaceae*), ἢ γαλίωψις τοῦ Διοσκορίδου ΠΓεννάδ. 1035. Συνών. βρωμόμουρος, βρωμόχορτο. 2) Τὸ φυτὸν πράσιον τὸ κοινὸν (*maigrubium vulgare*) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (*labiatae*) Κέρκ. Κεφαλλ. — Λεξ. Μ'Εγκυκλ. Δημητρ. 3) Ὑπὸ τὸν τύπ. βρωμοζάκι τοῦ βουνοῦ, τὸ φυτὸν χοιράδιον τὸ ἑτερόφυλλον (*scrofularia heterophylla*) Κέρκ. — Λεξ. Δημητρ.

βρωμογαλατᾶς, ἰδ. βρωμο - 2 καὶ 4.

βρωμόγαττος ὁ, κοιν. βρωμόκατ-τος Κύπρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωμα (ή) καὶ γάττος.

Ἀκάθαρτος, ρυπαρὸς γάττος ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Βρὲ κάτ-τε, βρὲ βρωμόκατ-τε, βρὲ γαῖμα βρωμισμένον, ποῦ κάθεται μέσ' ἔς τοῖς γωνιῇς σὰν τὸν ἀγιασμένον Κύπρ.

βρωμογειτονιά, ἰδ. βρωμο - 2 καὶ 4 β.

βρωμόγενα, ἰδ. βρωμο - 2.

βρωμόγερω, ἰδ. βρωμο - 2, 4 καὶ 4 β.

βρωμογῆ, ἰδ. βρωμο - 3.

βρωμόγλωσσα ἡ, σύνηθ. βρωμόγλουσσα βόρ. ἰδιώμ. Ἐκ τῶν οὐσ. βρωμα (ή) καὶ γλωσσα.

1) Γλῶσσα ἐκφέρουσα λόγους αἰσχροῦς, συκοφαντικούς κττ.: Ἐχει αὐτὴ μὲν βρωμόγλωσσα ποῦ νὰ φυλάγεται. Πρόσεχε μὴ πέσης ἔς τὴ βρωμόγλωσσά του. Συνών. ἀρσιζικόγλωσσα. 2) Μετῶν. ἄνθρωπος ἔχων αἰσχροὰν γλῶσσαν, ἄνθρωπος αἰσχρολόγος, βωμολόχος, συκοφάντης κττ.: Εἶναι μὲν βρωμόγλωσσα αὐτὸς ποῦ ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ! Ἐμπλεῖα μὲ μὲν βρωμόγλωσσα. Συνών. ἀρσιζικόγλωσσος.

βρωμογλωσσῖα ἡ, πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. βρωμόγλωσσος.

Αἰσχρολογία, κακολογία, συκοφαντία. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀτσαλοκουβέντα.

βρωμόγλωσσος ἐπίθ. σύνηθ. βρωμόγλουσσος βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωμα (ή) καὶ γλωσσα.

Αἰσχρολόγος, κακολόγος. Συνών. ἀρσιζικόγλωσσος, ἀτσαλιάρης, ἀχρειάνης 1 (ἐνθα πολλὰ ἄλλα συνών.), ἔτι δὲ βρωμολόγος, βρωμοσαλιάρης, βρωμόστομος.

βρωμογυναίκα ἡ, σύνηθ. βρωμονοῦ'ναῖκα βόρ. ἰδιώμ. βρωμογύναικο τό, σύνηθ. βρωμονοῦ'νικον βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωμα (ή) καὶ γυναῖκα.

1) Γυναίκα ἀκάθαρτος, ρυπαρά. 2) Μεταφ. ἀνήθικος, ἀναίσχυντος, αἰσχροὶ γυναῖκα. Συνών. ἀλογοφάγισσα 2 β.

βρωμόδεντρο τό, Ἀθῆν. κ. ἀ. βρωμόδεδρο Κύθηρ. κ. ἀ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωμα (ή) καὶ δέντρο.

Τὸ φυτὸν ἀζώγυρος, ὁ ἰδ.

βρωμόδοντο τό, ἀμάρτ. βρωμόδουντον Μακεδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωμα (ή) καὶ δόντι.

Ἀσθένεια τοῦ στόματος τῶν ἀλόγων.

βρωμοδουλειά ἡ, σύνηθ. βρωμοδουλεία Πόντ. (Κερασ.) βρωμονοῦ'λειά βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βρωμα (ή) καὶ δουλειά.

Α) Κυριολ. 1) Ἐργασία ρυπαίνουσα, καθιστῶσα ἀκάθαρτον καὶ ρυπαρὸν τὸν ἐργαζόμενον σύνηθ.: Ὅποιος βρίσκεται ἡ ἔχει βρωμοδουλειὰ δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι καθαρὸς. 2) Ἐργασία ἀμελῆς καὶ ἀτελῆς, τῆς ὁποίας τὸ προῖον εἶναι κακότεχνον καὶ ἀκομψον σύνηθ.: Τὸν πιάνεις κι αὐτὸν γὰρ τεχνίτη; δὲ βλέπεις τί βρωμοδουλειὰ κάνει; 3) Ἐργον δυσχερὲς καὶ ἄχαρι Πόντ. (Κερασ.)

Β) Μεταφ. 1) Πρᾶξις ἠθικῶς ἐπιλήψιμος, αἰσχροὶ, κακοήθης σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ.): Κάποια βρωμοδουλειὰ εἶναι ἔς τὴ μέση. Κάτι βρωμοδουλειὰ τρέχει ἐδῶ. Ἀνακατεύεται σὲ βρωμοδουλειές. Τὴν ἔχει κάνει τὴ βρωμοδουλειὰ, γι' αὐτὸ ντρέπεται νὰ ἐρθῇ. Συνών. ἀσκημὰ 2, ἀσκημοδουλειὰ, ἀσκημότη 2, βρωμος 1 β. 2) Ὑπόθεσις περίπλοκος, ὀχληρὰ καὶ κακὴ σύνηθ.: Φρ. Ἐπαθα μὲν βρωμοδουλειὰ. Τοῦ κατάφερε - τοῦ σκάρωσε μὲν βρωμοδουλειὰ (τὸν περιέπλεξεν εἰς ὑπόθεσιν κακὴν).